

Napjaim hordaléka...

Nem irigylem a mai döntéshelyzetben lévő vezetőinket, hallva a jövő évi várható terheket, amelyeket rossz Mikulás bácsi módjára elővárásznak puttonyaikból. Az állampolgár aki kapja úgy érzi magát mint az a gyerek, aki a várt csokoládé, játék helyett csak virgácsot kap figyelemztetésül. Higgyük el, nekik sem lehet valami rózsás hangulatú karácsonyuk. Mert ugyan ki az aki szándékosan csak rosszat akar másoknak. Tapasztalva az innen-onnan, már-már mindenhol jelentkező elégedetlenséget, feltételezem, hogy a legjobb megoldást keresik bajainkra. Csak hát... hogyan lehet mindenkinek, tízmillió „politikuskának” megmagyarázni bajainkat, amelyeket annyi minden „hozott” össze, hogy nehéz lenne azokból akárcsak egykettőt is kiemelni, mondván, íme ezek az igazi problémáink forrása.

Ahogy a fizikában a különböző erővonalak egy közös eredő irányában fejtik ki hatásukat, úgy történelmünk eseményeinek eredője „végeredménye” az, amit napjainkban megélünk. Történelmünk meghatározó egyénei, csoportjai jó és kevésbé jó szándékkal végzett, vagy el nem végzett döntése, és azoknak a jövőre gyakorolt hatása határozza meg ma is nyugodtnak a legkisebb jószándékkal sem nevezhető helyzetünket. Csak egy példa erre. Soha nem tudjuk meg, hogy ma milyen lenne Magyarország, ha 1848-ban az ország nem a forradalmi Kossuthot követi, hanem azt a Széchenyi Istvánt, aki az Itáliában hadakozó Habsburgoktól kedvező gazdasági reformokat kényszerített volna ki. Egy gazdaságilag

megerősödött Magyarország talán jobban átvészeltette volna a következő 100 év viharait. Forradal-munkkal elősegítettük a szomszéd népek önállóságra való törekvését és magunkra haragítottuk a konzervatív Európát. Következményeit ismerjük. És hány ilyen választás lehetősége volt sorsdöntő.

Mai helyzetünkből is biztosan „kijön” majd valami, ám hogy ennek az eredője merre mozdítja el azt az irányt, amely meghatározza a holnapunkat, a közvetlen jövőnket, nem tudhatjuk. Lehetnek rossz és kevésbé rossz tippek, netalán jó érzéssel jövőbelátóan sejtünk is valamit, lehet zengzetes kinyilatkoztatásokat tenni, de semmi sem megbízhatóbb, mint a tényérből, a kristálygömbből való jóvedőmondás. Sokváltozós egyenlet ez.

Meg kell éljük napjaink eseményeit, hogy történelemmé váljon. Az utókor joga az ítélet. Ámde sohasem lenne szabad feledni – bármilyen szintű döntéshozatalnál –, hogy helyes irányban csak akkor haladhatunk, ha tízmillióan, ki-ki a maga helyén egyfelé húzza-tolja azt a valamit, amit a magyar történelem szekérének nevezhetünk. Göröngyös úton menni nehéz, és néha úgy haladunk ezzel a szekérrel, mint a Himalája előterében elzárta élő törzs a négy-szögletű kerekkel ellátott kordéjukkal.

Elismerem, vannak, akadnak bliccelők is, akik inkább felülnek rá – ha nem látják mások –, mintsem erejükkel, tehetségükkel segítsék a soha célba nem érő járműünket. E néhány bliccelőt elviseljük, ha a többség érzi, hogy az irány helyes. Ám

ennek az érzésnek a kiváltása az emberekben, ez már a hit. S ha ezt valaki meg tudná tenni, ő lenne a legnagyobb varázsló.

A béke, a szeretet ünnepét várja – mint minden évben – a civilizált, keresztény világ. Egy ember születésére emlékezünk, aki a békeséget hirdette az embereknek. Misztiója, tanítása napjainkig hat. Rövid, földi életét ismerjük, milyen sors jutott osztályrészül közöttünk. Mégis megkérdezzük önmagunktól, hogy „Krisztusnak” kell még megszületnie, hogy a béke és a szeretet ünnepe ne csak egy-két napra korlátozódna. S most az a nép, amely a béke legnagyobb „követét” adta a világnak, nemrég a megbékélést kereső fiát tette mártírrá, áldozattá. Bár az emberiség történetében ez a nép egyike a legtöbbet szenvedett népeknek, mégis napjainkban önmagával sem tud megbékélni.

Az idej karácsonyt is megünnepeli a világ, úgy mint az előzőeket, csak talán a lelkükben több a szomorúság ma. Szólnak majd a kará-

csonyfán a csengettyűk, égnak majd a gyertyák is, és az ajándékok sem maradnak el. Ugyanúgy lesz minden mint tavaly volt, csak mintha az ünnepi hangulatunk lenne takaréklágon.

A gyerekek, unokáink még mit sem éreznek az ünnepet beárnyékoló visszafogott hangulatunkból. Vidáman, örömmel várják ajándékainkat, s mi csendesen szemlélve figyelhetjük felhőtlen boldogságukat. Arcukra varázsolt örömük kárpótlás lesz zordabb hétköznapjainkért.

Boldog Karácsony! Boldog Új Évet! – mondjuk majd egymásnak az ünnepek közeledtével.

A köszöntés perceiben így is érezzük és gondoljuk. Olyan jó lenne mégis, ha ezekből az őszinte hangulatú jókívánságokból, a szeretet hangulatából mindenki átmenthetne egy keveset a sok szeretet nélküli, békétlen hétköznapokra.

Kellemes Karácsonyt és Boldogabb Új Évet mindnyájunknak!

Kozma Károly

Hitchcock-i jelenet Székesfehérvár határában...

Fotó: Szalay